

[Inger Stilling Pedersen]

noget rigtigt i, og derfor har vi støttet udde-lingen af denne pjecce. Endelig er der vist nogle lysbilleder, som vel har sat det hele i gang. Jeg kan sige rent personligt, at jeg ikke viser disse lysbilleder, for jeg mener, de bør ledsages af, at en læge forklarer, hvad det er, man ser på disse billeder.

Det, vi vil – og det synes vi vi har grund til, selv om nogle måske ikke kan være enige i det – det, som kristeligt folkeparti som parti, som gruppe ønsker, er at få det gjort virkelig klart, hvad det er, det drejer sig om. Jeg ville ønske, at tv f. eks. ville følge det op med at vise en udsendelse om fosterets udvikling, ganske sagligt og nøgternt, og måske også fortælle os noget om, hvad det virkelig er, der foregår. På en sådan måde, at de, der ikke ønsker at se det, kan lade være med at se det, mens de, der virkelig ønsker saglig besked, kan få det. Jeg må sige, at det er noget, jeg har mødt ude over landet, at folk virkelig er blevet interesserede i at få at vide, hvad det er, der sker, rent sagligt. Det vil jeg ønske kan komme frem.

Jeg har lovet nogle at svare på spørgsmålene vedrørende undtagelsesbestemmelserne, som taler om fare for kvindens liv og så voldtægt. Jeg vil sige med det samme: havde det ikke stået der, så var det blevet bebrejdet os, at det ikke havde stået der. Der er mange i kristeligt folkeparti, der siger, at vi ikke skal have denne bestemmelse med, men der er også nogle, der mener, at kvindens liv – det liv, der er – må sættes over barnets liv; når vi skal vælge og ét liv må mistes, så må vi foretrække at redde moderen. Det kan I selvfølgelig angribe os for at vi har sagt. Vi modtager dette angreb, men det betyder ikke, at vi føler, bestemmelsen er forkert. Med hensyn til voldtægt er det blevet sagt: barnet kan ikke gøre for det. Nej. Men nu har jeg talt med nogle læger, der siger, at det er uhyre sjældent, man bliver gravid efter en voldtægt, og jeg vil sige, at hvis en kvinde virkelig føler, at hun er kommet ud for noget, som har været hende særdeles uønsket, som har været et voldsomt pres for hende, så vil jeg ikke være den, der siger, at abort er ganske udelukket. Det er menneskelige hensyn; dem må jeg selvfølgelig ikke tage, hvis jeg skal være en rigtig repræsentant for kristeligt folkeparti, efter nogens mening. Men det er altså det, der ligger bag det.

Der er talt meget om sociale grunde. Sociale problemer kan løses, og det er ikke arbejderkvinder, der først og fremmest får abort, for de ønsker oftest deres børn.

Erlendsson (FP):

Jeg tror, det var fru Lilli Gyldenkilde, som spurgte, hvilken interesse andre havde vist for dette problem. Jeg vil da gerne henlede opmærksomheden på to lovforslag, som vi fremsatte den 19. november 1975, og som blev behandlet her første gang den 12. december 1975. Det ene var et lovforslag om gratis lægelig vejledning af kvinder i brug af svangerskabsforebyggende midler, og det andet var et lovforslag om ændring af loven om svangerskabsafbrydelse.

Begge disse lovforslag er fremsat, fordi vi så med ængstelse på den store stigning i antallet af aborter. Siden loven af 1973 om fri abort blev sat i kraft, var antallet af legale aborter steget fra ca. 12.000 om året til ca. 25.000, og det så på det tidspunkt ud til, at det ville stige op til 30.000. Nu er det altså faldet lidt.

Det beregnede antal illegale aborter var dengang 3.000–4.000, og stigningen i antallet af svangerskabsafbrydelser kunne altså ikke forklares derved, at de illegale aborter kom med ind under de legale aborter. Der var en betydelig større stigning, og det måtte give grund til at antage, at årsagen måske var den, at nogle kvinder brugte den frie abort i stedet for antikonception.

Når det kunne være tilfældet, skyldtes det måske, at nu var adgangen til fri abort ganske gratis, og derfor mente vi, at en betaling for fri abort ville være rimelig – naturligvis således, at ubemidlet og andre lignende sociale årsager kunne give anledning til, at den blev gratis.

Det er nemlig ikke sådan, at abort, selv om det er en legal abort, og selv om den udføres på hospital, er et ufarligt indgreb for kvinden. Selv med vakuummotoden, altså sugemetoden, findes der adskillige komplikationer både primært og sekundært af yderst alvorlig karakter. Det gjorde vi opmærksom på, og det var årsag til, at vi fremsatte disse forslag.

Vi ønskede derimod ikke, at der skulle stilles antikonceptionelle midler gratis til rådighed, for den udgift, som det ville give det